

פסק-הדין שיזעזע אותך:

„הן עוסקות בזנות ללא רסן!“

„הן מעשנות סמים משכרים!“

„יחסי מין חמורת אגורות!“

היא נאה, בעלת עיניים גדולות, וצעיר-רה מאוד. 13 בסך הכל. אבל היא כבר שרופה. היא כבר יצאנית מועדת. בשבוע שעבר היא עמדה לפני שופט הנוער החיפאי, אהרון מלמד, ושמה אותה גורר עליה: „...בהיעדר כל דרך חוקית אחרת, הנני מחליט על הוצאת הקטינה לי מעון לתקופה של שלוש שנים, ומורה להחזיקה במעצר לתקופה של חודשיים, ותוך תקופה זו להעבירה למקום שייקבע. הנני ממליץ על פעולה דחופה למציאת מקום מתאים.“

זה היה בשבוע שעבר. השבוע הסתובבה נורית חופשיה. לא בי מעצר, לא במעון, לא תחת השגחה. היא סתם הסתובבה ברחובות בית-שאן. ובית-שאן היא גרועה מחדר-מעצר, גרועה ממעון לעבריינים, גרועה ממוסד להשגחה. בית-שאן היא סוף העולם. תחתית הסולם של התורה הישראלית.

*** מחיר המישהק

מן התהום בקע קולה של נורית: „אני והחברה שלי היינו הולכות אצל הזקן ניס, כל פעם בערב. גם נורא זקנים. בי קושי מזויזים יד. אנחנו משחקות איתם קצת, נו, משחקות, אדם מבינים? אלה סמבלים. היו נותנים לנו קצת כסף, והיינו קונות כל מיני דברים. לפעמים לקחנו כסף שראינו בתיק שלהם, ואז היה לנו הרבה לקנות.“ עד שיום אחד החליטו נורית וחברתה, אחרי ששיחקו עם זקן עלוב בן 80, שלא די באתנו של עשר אגורות, ואפילו לא בלירה גנובה. הן כפתו את ידיו ואת רגליו, צרכו חיפוש בחדרו, וגנבו את כל הוננו: 150 לירות.

כשכסף זה בידיהן, נסעו לפעולה. משם לסבריה. משם לנצרת. והן קנו וקנו וקנו. לרוע מולן, פגש אותן קצין-המיבחן של בית-שאן. לעיר בית-שאן (13 אלף תושבים), בעלת ריכוז מיקרי-הסעד הגדול ביותר בישראל, ובעלת תכולת האיוש השחור ביותר בישראל, אין קצין-מיבחן במשרה מלאה. אשר חרמון מבקר בבית-שאן רק שלוש

• כל שמות הקטינות ובני-משפחותיהן, המופיעים בכתבה זו, בדויים. כדי למנוע אפשרות של זיהוי.

פעמים בשבוע. בשביל נורית וחברתה זה היה אפילו יותר מדי, בייחוד לאור העובדה שהוא תושב טבריה. כאשר ראה אותן על חוף הכינרת, החליט לעקוב אחריהן. כאשר ראה אותן מבזבזות כסף בחופשיות — נחם גורלן: בשוכן לבית-שאן נעצרו, הובאו לפני שופט הנוער.

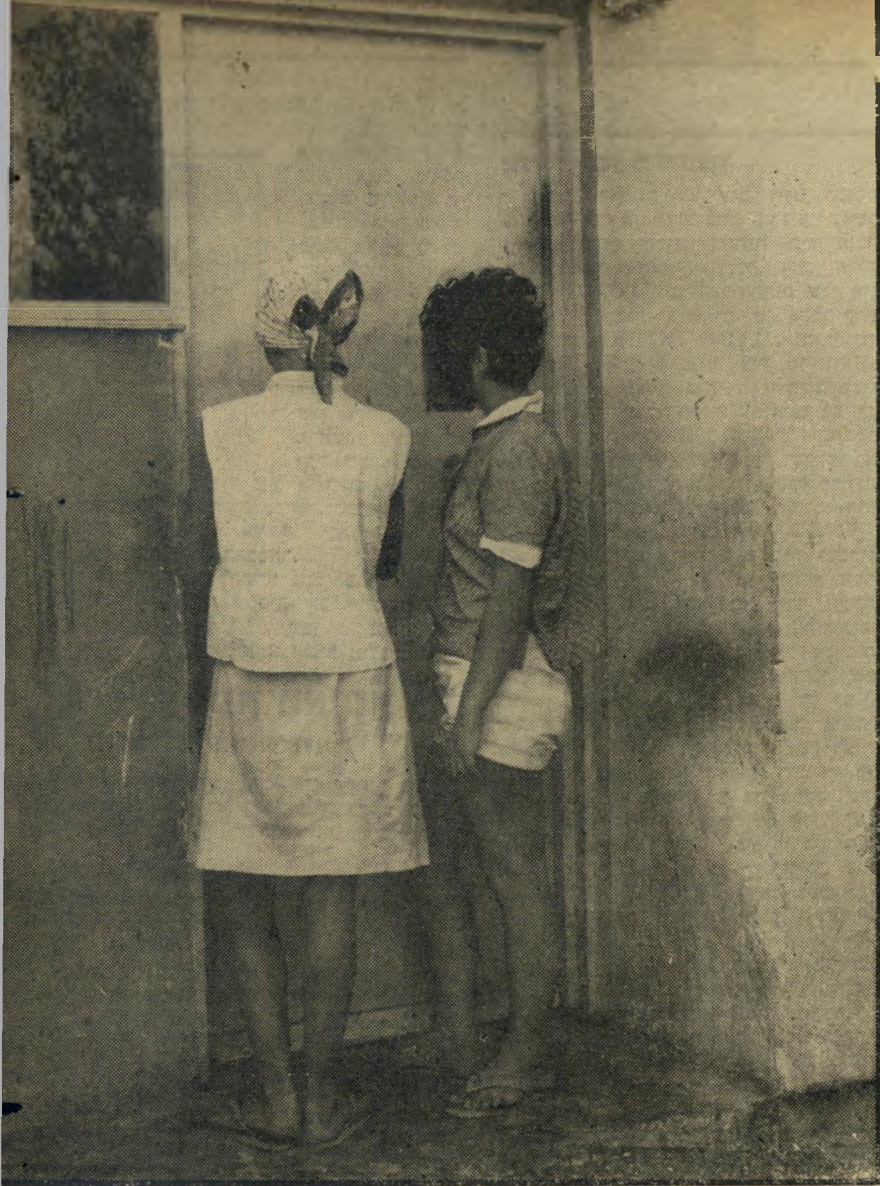
*** משוגעת בחושך

מה הופך ילדה בת 13 ליצאנית הסכינה? כמובן. החברה. העיר הלהטט (ממוצע השבוע: 38 מעלות חום בצל). ה' יושבת על הגבעות השסועות, לפני שה' ארץ גולשת אל בקעת הירדן. בכחנה או במיקרה, רוכנו שם אלפי „מיקרים קשים.“ כך מגדירות רשויות הקליטה והסעד את העולים החדשים המשופעים בילדים, הנעדרים השכלה ומיקצוע, והמקוללים בשיעור-ילודה של שפנים.

נורית עלתה ארצה לפני שלוש שנים, אבל היא בקושי מדברת עברית. אין לה ממי ללמוד את השפה. לבית-הספר לא הל' כה. ובשביל מה שהוקנים רוצים ממנה, אין צורך בתעודת-בגרות. גם מה שמעניין את החיילים או הנהגים, האוספים אותה בכבישי העמק, אינו נמדד לפי כללים של ועד הלשון. ושוב — הקול הבוקע מן התהום: „יש כל מיני חיילים ונהגים. הם לא יודעים בת כמה אני, ואני גם לא מספרת מאיפה אני. אני עושה מה שהם רוצים. לא איכפת לי. מה שהם רוצים, אני נותנת שיעשו... תמיד נותנים משהו. קצת כסף. סיגריות. לפעמים סנדוויצ'ים. אחר כך אפשר לטייל בעפולה ולעשות חיים.“

„וסיגריות. אני מעשנת. אבל רק סיגריות. חברה שלי אמרה לי שהיא מעשנת סיגריות עם חשיש. לא רוצה להגיד. לא יודעת מה זה. זה עושה את הראש טראלולי. אני פוחדת. מהכל אני לא פוחדת. אבל מזה, זה לא טוב.“

„בבית? בבית אף אחד לא מסתכל עלי. לא יודעים אפילו אם אני ישנה או אם אני לא פה. לא שואלים אם אני רעבה, או אם קר לי, או אם הם לי. או יותר טוב שאני הולכת עם חברות. בטח יותר טוב. כל דבר יותר טוב מהבית. או יש כסף, ואני יכולה לקנות סנדביץ' וארטיק. הבחורים כאן קוראים לי משוגעת. ו-“

הנאשמות

הן נורית וחברתה, קטינות מבית-שאן, שיצאו לזנות בגיל צעיר. יש כל מיני גברים, הן מספרות ללא כל בושה, והם לא יודעים בנות כמה אנחנו. הם גם לא שואלים. ואנחנו עושות כל מה שהם אומרים לנו לעשות.“

עיסוק בזנות ללא כל רסן, עישון סמים משכרים — ומה שמדאיג ומועז עוד יותר, גרורות אליהן ילדות בנות 10—11 לקיום יחסי-מין סוטים עם קשישים תמורת תשלום של אגורות.“

הסחר הלבן פורח בבית-שאן בימים בי' ויה' בכל שבוע. בימים אלה נערך ברחוב הראשי שוק. המוצעה המקומית מרשה הק' מת דוכנים ופרישת סחורה תמורת תשלום אגרה. מה שאינה יודעת הוא, כי שוק זה, מלבד היותו שוק ירקות, סידקית וממתקים, הוא גם שוק הלוליסות. שוק לסוג מסויים של אהבה מעתת: אהבת גברים קשישים לילדות.

זהו שוק לפי כל כללי המיסחר: יש בו צרכנים (הגברים הזקנים, בחלקם רוכלים), ויש בו סרסורים המוכרים לספק את ה' סחורה. הסרסורים הן ילדות בנות 13—14, קטנות יותר, בנות 10—11. לפעמים אחי' תיהן של המסרסרות. בשוק זה רק גומרים עיסוקת באופן עקרוני: את הביצוע דוחים לשעות החשיכה. ואז מופיעה ילדה בת 13, כשהיא מובילה בידה את הקורבן, עד לפינה או לחור שם ממתין הלקוח.

*** רק לא אנחנו

אפשר לומר: ריבוננו של עולם, בית-שאן אומנם רחוקה ומקוללת — אבל הרי גם שם יש שלטון, גם שם יש מוס' דות, גם שם יש מנהיגי ציבור! מה עושה המשטרה, למשל? ומשרד הסעד? ומוסדות החינוך?

● מפקד משטרת בית-שאן, מפקח שמר אל אפטר: „כל הסיפורים על הילדות-היצאניות הם מוגזמים. היה מיקרה של ילדה בת 13 מבית-שאן שהסתובבה בטבריה. מצבה הנפשי הוא חמור, והיא ברחה מהמוסד בו היתה. היה גם המיקרה של שתי הנערות שכפתו את הזקן וברחו עם הכסף שלו. אבל אי-אפשר לומר שישנה הידרדרות מר' סרית חמורה. ידועות לי בעיותיה החבר'תיות של בית-שאן. אלה אינן בעיות מש' טריות, ואין אנו מופקדים על פתרונן.“

● פקיד משרד הסעד, שסירב לגלות את שמו: „זאת לא בעייה של סעד. אפילו כש' אנחנו מציעים עבודה, ההורים לא מוכנים“

גבת. אני לא משוגעת. אני יודעת. ואני צוחקת מהם כשהם באים ורוצים לתפוס אותי בחושך. משוגעת. הה? משוגעת? אתם משוגעים. כולכם משוגעים. כל העולם משו' געים. נתנו לי מוסד, אבל אמרו שאין עכ' שיו ויקראו לי מתי שיהיה. משוגעת! משו' געת! מי משוגע?“

*** הבחורה: ילדות

הן חזק אחד של הסיפור. את החלק השני אפשר להשלים מתוך תיק בית-המשפט, ומתוך זקנת-החמס שהעלה השופט מלמד, עת שקל מה לעשות עם נורית: „החברר במשפט זה, מדברי קצין-המיבחן והקטינה, שהיא ומספר נערות נוספות בי' בית-שאן נמצאות במצב הידרדרות מוסרית.“

ומקסים מחלוף (בצילום), זקוקים לכסף, הם תורמים דם ומקבלים כמה עשרות לירות כתמורה. „אבל מה יעשו הילדות? מי יקח דם מילדה בת 13? שואלים הם. אבל אפשר לקחת מהן דברים אחרים לחלוטין.“

מסבירה כי בעמק העכוור של בית-שאן הצעירים, מאיר רוז

דעת הטהל המקומית

כמעט אין ילדות כל ברירה, כאשר שני